

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 7/12
v Luxemburgu 14. februára 2012

Rozsudok vo veci C-204/09
Flachglas Torgau GmbH/Nemecko

Prístup verejnosti k informáciám o životnom prostredí môže ministerstvo odmietnuť, pokiaľ súvisia so zákonodarným procesom, ktorého sa toto ministerstvo zúčastňuje

Táto výnimka však už neplatí, ak sa zákonodarný proces skončil

Cieľom smernice 2003/4¹, ktorou sa do práva Únie preberá Aarhuský dohovor², je zaručiť občanom a podnikom právo na prístup k informáciám o životnom prostredí, ktorými disponujú orgány verejnej moci, bez toho, aby museli preukázať oprávnený záujem. Smernica však ponúka členským štátom možnosť vylúčiť toto právo, pokiaľ ide o „orgány alebo inštitúcie, keď konajú s právomocou... zákonodarcu“. Smernica okrem toho umožňuje členským štátom stanoviť zamietnutie žiadosti o informáciu o životnom prostredí v niektorých prípadoch, najmä pokiaľ by sprístupnenie týchto informácií narušilo dôvernosť konania orgánov verejnej moci, za podmienky, že táto dôvernosť je stanovená zákonom. Táto smernica bola do nemeckého práva prebratá zákonom o informáciách o životnom prostredí (Umweltinformationsgesetz).

Spoločnosť Flachglas Torgau GmbH je nemeckým výrobcom skla, ktorý sa podieľa na obchodovaní s emisnými kvótami skleníkových plynov. Chcela by získať informácie o podmienkach, za ktorých Umweltbundesamt (Spolková agentúra pre životné prostredie) – orgán zodpovedný za toto obchodovanie v Nemecku – prijal rozhodnutia o pridelení týchto kvót v rokoch 2005 až 2007. S týmto cieľom spoločnosť Flachglas Torgau požiadala Bundesministerium für Umwelt, Naturschutz und Reaktorsicherheit (Spolkové ministerstvo životného prostredia, ochrany prírody a jadrovej bezpečnosti, Nemecko), aby jej poskytlo informácie tak o zákonodarnom procese, v rámci ktorého bol prijatý zákon o pridelení emisných kvót skleníkových plynov na obdobie rokov 2005 až 2007, ako aj o uplatňovaní tohto zákona. Tento výrobca predovšetkým žiadal o prístup k poznámkam a interným stanoviskám tohto ministerstva, ako aj k časti korešpondencie, vrátane elektronickej, ktorú si toto ministerstvo vymenilo so Spolkovou agentúrou pre životné prostredie.

Dotknuté ministerstvo odmietlo tejto žiadosti vyhovieť. Domnievalo sa jednak, že je oslobodené od povinnosti oznámiť informácie týkajúce sa zákonodarného procesu z dôvodu svojej účasti na tomto procese, a jednak, že na informácie týkajúce sa uplatňovania zákona z roku 2007 sa vzťahuje dôvernosť konania orgánov verejnej moci. Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správny súd, Nemecko), ktorý rozhoduje o tomto spore v poslednom stupni, požiadala Súdny dvor, aby v tejto súvislosti spresnil hranice, ktoré členské štáty môžu stanoviť pre právo na prístup verejnosti k informáciám o životnom prostredí.

Podľa Súdneho dvora môžu členské štáty stanoviť, že ministerstvá odmietnu prístup verejnosti k informáciám o životnom prostredí, pokiaľ sa zúčastňujú zákonodarného procesu, najmä predkladaním návrhov zákonov alebo stanovísk. V takom prípade totiž členské štáty môžu využiť možnosť vylúčiť toto právo na prístup, pokiaľ ide o „orgány alebo inštitúcie, keď konajú s právomocou... zákonodarcu“. Cieľom tejto možnosti je umožniť členským štátom, aby stanovili

¹ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2003/4/ES z 28. januára 2003 o prístupe verejnosti k informáciám o životnom prostredí, ktorou sa zrušuje smernica Rady 90/313/EHS (Ú. v. EÚ L 41, s. 26; Mim. vyd. 15/007, s. 75).

² Dohovor o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia, podpísaný 25. júna 1998 a schválený v mene Európskeho spoločenstva rozhodnutím Rady 2005/370/ES zo 17. februára 2005 (Ú. v. EÚ L 124, s. 1).

pravidlá spôsobilé zabezpečiť riadny priebeh procesu prijímania zákonov pri zohľadnení skutočnosti, že informovanie občanov v rámci zákonodarného procesu je v jednotlivých členských štátoch zvyčajne zabezpečené dostatočným spôsobom.

Len čo však zákonodarný proces dospel k svojmu koncu (vyhlásením zákona), ministerstvo, ktoré sa na ňom podieľalo, sa už na túto výnimku nemôže odvolávať, pretože riadny priebeh tohto procesu už v zásade nemôže byť poskytnutím informácií o životnom prostredí narušený. Dokumenty súvisiace s týmto procesom, a najmä parlamentné správy sú napokon vo všeobecnosti prístupné verejnosti.

Nie je však vylúčené, aby ministerstvo mohlo odmietnuť poskytnutie týchto informácií z iných dôvodov uznaných právom Únie.

Členské štáty tak môžu stanoviť, že žiadosť o informácie o životnom prostredí sa zamietne, ak by ich sprístupnenie narušilo dôvernosť konania orgánov verejnej moci, za predpokladu, že je táto dôvernosť „stanovená zákonom“. Súdny dvor v tomto ohľade uvádza, že normotvorca Únie jednoznačne zamýšľal, aby vo vnútroštátnom práve existovala výslovná norma. Hoci nie je nevyhnutné, aby boli všetky podmienky tohto dôvodu zamietnutia určené podrobne, treba vylúčiť, aby mohli orgány verejnej moci jednostranne určovať okolnosti, za ktorých sa možno na dôvernosť odvolávať. To predovšetkým vyžaduje, aby vnútroštátne právo jasne stanovilo rozsah pojmu „konanie“ orgánov verejnej moci, ktorý odkazuje na záverečné fázy rozhodovacích procesov orgánov verejnej moci.

Súdny dvor dospel k záveru, že podmienka stanovená smernicou, podľa ktorej musí byť dôvernosť konania orgánov verejnej moci „stanovená zákonom“, sa môže považovať za splnenú, ak vo vnútroštátnom práve dotknutého členského štátu existuje norma, ktorá všeobecným spôsobom stanovuje, že dôvernosť konania orgánov verejnej moci je dôvodom odmietnutia prístupu k informáciám o životnom prostredí držaným týmito orgánmi, pokiaľ vnútroštátne právo jasne vymedzuje pojem konanie.

Súdny dvor okrem toho pripomína, že orgán verejnej moci, ktorý sa chce odvolávať na dôvernosť svojho konania s cieľom odmietnuť prístup k informáciám o životnom prostredí, musí v každom jednotlivom prípade pristúpiť k zvažovaniu prítomných záujmov.

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

Fotografie z vyhlásenia rozsudku sú k dispozícii na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106